Ч. 179 (12.835). Львів, середа 12. серпня 1931. Pocztową opłatę zapłacono ryczałtem. Рік LII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 15·00 „ Піврічно 30·00 „ Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Санація німецьких банків.

Львів, 10. серпня 1931.

Рішучі зарядження німецького уряду випередили неодну несподіванку й запобігли неодній господарській катастрофі. Тоді, коли довкруги горла німецького господарського світу затискається все більше й більше стричок французької вузько-егоїстичної політики супроти Німеччини, ця остання рятується з подивугідною гнучкістю й упертістю, питомою тільки витрівалим ґерманцям.

Недавно повідомляли ми про крах одного з німецьких банкових велитнів — Данатбанку. Його захитання почало власне фазу кризи німецького народнього господарства. Та по кільканацяти днях невпинної праці вдалося Данатбанк — правда з великими втратами — врятувати. Цей банк перебрала німецька індустрія, вплативши за нові акції 35 міл. марок, при стані всіх нових акцій 60 міл. марок. Решту дала держава, застерігаючи собі, що скоро випустять дальші акції, які має право набути держава через свої установи перед приватними акціонарями. Це на те, щоби забезпечити собі повний вплив на цю установу та не допустити до переходу її в руки приватного капіталу. Данатбанк служитиме в майбутньому як банковий осередок для німецької індустрії. Через таку санацію залишиться в Німеччині весь кредит закордону, використовуваний через Данатбанк, бо по вдержанні цього банку приступили вірителі до переговрів про прольонґату цього кредиту, себто годяться на т. зв. Stillhalte-Aktion.

Таким чином врятовано ряд великих підприємств, акредитових Данатбанком або ним ведених.

Ослаблений наслідком останніх подій Дрезднер-Банк найшов іншу розвязку. А саме: держава сама купує нововипущені акції і цим переймає безпосередньо вплив на працю банку. Нових акцій випустять на поверх 100 міл. марок.

Німецька преса головно та, яка стоїть на сторожі прав приватних банкирів, сильно занепокоєна явищем, що держава чимраз виразніше йде до того, щоби перебрати під свою безпосередню опіку банки. Деякі підозрівають у цьому стремління уряду скріплювати позиції державного капіталізму, що моглоб у майбутньому привести до повної зміни цілої державної і приватно-банкової господарки. А ще тимбільше, коли теперішний уряд показав ясно, що не хоче зречися наявних і рішучих кроків у господарському житті, як це видно з т. зв. девізових розпоряджень і цілого ряду інших потягнень.

Найближчий час, в якому рішиться доля великої стабілізаційної позички для Німеччини, принесе теж розвязку питання німецької банкової політики.

З побуту анґлійських послів у Львові.

Як відомо, на днях відвідали нашу країну два визначні анґлійські посли Ріс Дейвіс, бувший віцеміністр внутршініх справ Британської Імперії та пастор Джемс Барр, голова парляментарного клюбу „Лейбур-Парті".

Посол Дейвіс їхав просто з Льондону через Варшаву, де його зустріла посолка М. Рудницька. До Львова прибув дня 5. ц. м. ранком та замешкав у готелі Жоржа. Перед 10-ою годиною рано явився у посла Дейвіса посол З. Пеленський в товаристві маґістра прав Романа Олесницького, де привитав гостя іменем Української Парляментарної Репрезентації. Після цієї розмови відвідав п. Дейвіс львівського воєводу. В полудне запросив його до свого приватного помешкання посол О. Луцький на снідання, де в товаристві п. дир. В. Кузьмовича, посла З. Пеленського, інж. В. Рудницького та маґ. Р. Олесницького відбули кількагодинну розмову. По обіді був пос. Дейвіс на довшій авдієнції у Ексцеленції Митрополита Шептицького та Преосвящ. Епископа Бучка. В товаристві канадійського Преосв. епископа о. Будки оглянув гість церкву св. Юра. Вечором тогож дня влаштувала Українська Парл. Репрезентація вечеру в готелі Жоржа, на яку прибули ред. „Діла" Василь Мудрий, урядуючий голова УНДО, пос. Остап Луцький, урядуючий голова Української Парляментарної Репрезентації, п. Олена Шепарович, інж. Микола Творидло та д-р Іван Ґижа, члени Центрального Комітету УНДО, д-р Коновалець Мирон, редактор „Нового Часу" і секретар „Рідної Школи", директор Володимир Кузьмович, редактор „Мети", посли: Юра Чукур, Д. Великанович З. Пеленський, посол УСРП Михайло Матчак, інж. В. Рудницький і мґр. Роман Олесницький. В цей вечір мав нагоду анґлійський гість поінформуватися від більшої кількости осіб про наше життя-буття.

Посол Дейвіс все зазначував що він хоче особисто приглянутися цілости нашого життя та нашої творчої праці на всіх ділянках. Тому в програму його побуту вставлено виїзд на провінцію. В четвер, дня 6. ц. м. виїхав пос. Дейвіс автом в товаристві пос. З. Пеленського, дир. М. Кисілевського та мґр. Олесницького через Перемишляни до Рогатина. Вже в дорозі бачив вузенькі загони землі наших селян та інформувався про аграрну справу в нашій країні, мав нагоду бачити осади кольоністів, які прийшли з заходу до нашого краю. В Рогатині привитав гостя пос. Степан Кузик в товаристві дир. української малої семинарії о. Кудрика оглядав з видимим заінтересуванням і здивуванням опечатані кляси цеї школи, опечатану бібліотеку та ґабінет. А щож сталося з дітьми, — питав — де вони тепер вчаться? Що роблять учителі? Був у діточім садку, опісля о. парох Кудрик показував гостеві дві старинні українські церкви, що походять з XVI. століття. При тій нагоді довідався про Ставропіґійське Брацтво в Рогатині, яке вже перед віками було культурною остоєю нашого народу. „Таж ви старий історичний нарід" — казав гість. Відвідав і теперішне культурне товариство філію „Просвіти", де директор канцелярії „Просвіта" п. Мурин інформував гостя докладно про працю „Просвіти" на селі. Посол Дейвіс, що вийшов з анґлійської кооперації і в ній постійно працює, а тепер є головою Союзу Працьовників анґлійської кооперації, надзвичайно живо і докладно інформувався про нашу кооперацію взагалі та оглянув Повітовий Союз і склад Народньої Торговлі.

По спільній фотоґрафії з рогатинськими громадянами, коли відіздив на села рогатинського повіту не минула анґлійського посла прикрість — авто обступила поліція і зажадала леґітимації. Леґітимували всіх, мимо того, що в товаристві анґлійського посла був місцевий посол Степан Кузик, якого поліція аж надто добре знає. Треба було бачити здивування посла анґлійського парляменту та бувшого віцеміністра внутрішніх справ, коли від нього зажадав поліціянт леґітимації, якої він зі собою — річ ясна — не мав, бо лишив у готелі, думаючи, що коли на границі виказався леґітимацією, то в краю не буде вже його ніхто питати хто він такий, чого він приїхав, оскільки не поповнить якого каригідного вчинку.

По цьому інциденті поїхав до села Загіря рогатинського повіту, де відвідав господарства наших селян. Був і в хаті найбіднішого халупника, був і в кількаморґового господаря, де докладно інформувався про спосіб життя селян, про їх зарібки, про ціни на збіжжа, худобу і т. д. Був у кооперативі, в гарній читальняній салі, в якій бачив ще решітки пацифікації. З Загіря через Кніґиничі виїхав в село Васючин. В домі місцевого пароха о. Сайкевича оглянув решітки меблів, що остали після пацифікації. Був і в тім селі у наших господарів, де міг в анґлійській мові, від бувших американців, поінформуватися докладно і безпосередньо про життя наших селян. Подивляв чистоту і порядок в місцевій молочарні та кооперативній крамниці. „Дійсно ваші селяни — казав — йдуть великими кроками до культури, коли серед такої біди можуть найти гріш і час на будови так величавих народніх домів".

У селянській хаті, де не було підлоги, просив господарям сказати, що й він родився в хаті, де не було підлоги, бо сам він син бідного шахтяра, через 16 літ працював як вуглекоп, а потім познайомившись з кооперативними ідеями, вступив до кооперативної установи і звідти почалася його громадська карієра. З Васючина через Псари, Дегову поїхав до Черча, де при вїзді до села оглянув великий мурований поверховий Народній Дім. Однак театральної салі цього Народнього Дому й читальні не міг оглянути, бо на дверах цих установ весною цього року поліція наложила печатки. З читальні в Черчу поїхав оглянути місцеве купелеве заведення, до якого ініціятиву дали ніхто інший як селяни Черча. Про заведення та його урядження висказувався з повним признанням. У часі вечері в салі купелевого заведення мав нагоду чути українські пісні, які приґравала орхестра цього заведення. Наш сеніор д-р Федак, який перебував тепер на лікуванні у Черчу зорґанізував хор і ще раз дав доказ своїх диригентських здібностей. Пізно в ночі вернув гість до Львова.

В ночі з дня 6-го на 7-го ц. м. приїхав пастор посол Джемс Барр. Дня 7. ц. м. виїхав пос. Барр в товаристві пос. Пеленського та Романа Олесницького через Стрийщину до Дрогобича. Посол Дейвіс цей день залишився у Львові, щоби вести розмови з членами ППС. По дорозі до Дрогобича відвідав пастор пос. Барр село Лисятичі стрийського повіту. В товаристві місцевого пароха о. Андрія Пеленського оглянув місцеву кооперативу, молочарню, діточий садок, подивляв великий Народній Дім, збудований коштами місцевих селян, був у церкві. Місцеві селяни (американці), що володіють анґлійською мовою давали отцю пасторові вичерпуючі інформації про життя нашого села. Не минула уваги отця посла найменша, здається, дрібничка. Про все випитував: як господарюють, яка раса худоби найкраща, про молочарню, про денні заробітки, про культурну працю на селі і т. д. З Лисятич через Угерсько, де з подивом оглядав велику муровану церкву в старім українськім стилю, поїхав до Стрия. В Стрию з незвичайною точністю оглянув Повітовий Союз Кооператив, був цікавий на білянс та обороти союза. Довідавшися про методи праці в Союзі, про його культурну діяльність в кооперації, кооперативні та ветеринарійні курси, висказувався з подивом про нашу кооперативну орґанізацію. А ще більше висказався з признанням, коли довідався, що наша кооперація працює власними силами, не користуючися державними кредитами, яких держава українській кооперації відмовляє. Далі оглядав холодільні „Маслосоюзу" і маґазини, та дуже докладно інформувався про кооперативну молочарську школу в Стрию.

Зі Стрия в товаристві адвоката Домбчевського поїхав до Дрогобича. В Дрогобичі оглянув величавий будинок закритої ґімназії „Рідної Школи". По вечері, влаштованій місцевими громадянами, на якій були між інш.: меценас Пацлавський, меценас Скибінський, п. Сасик, інж. Станимир та кількох робітників, пішов отець посол до т-ва „Робітнича Громада", де його очікували українські зорґанізовані робітники. Дуже докладно й точно інформувався у наших робітників про відносини серед робітництва, про стан безробіття, про національні умовини життя українських робітників. Один з робітників по-

дякував отцю послові, членові робітничої англійської партії, за його прибуття до українських робітників. У відповідь на слова робітників вказав отець посол на згідність соціялізму з християнською вірою, заохочував до освіти і згадав, що він як пацифіст у часі світової війни мав відвагу на кожному кроці виступати проти війни і пацифістом лишився на далі, мимо того, що стратив одинокого сина на війні. І ніколи не зрозуміє того, що дехто забуває, що „коли сусід знищить свого сусіда, то сам себе знищить і стане жебраком". Серед окликів Слава, хай живе англійська робітнича партія, відїхав пізним вечором до Львова.

В суботу перед обідом відвідав посол Барр львівського воєводу. В год. 12. в полудне по розмові з пос. Пеленським та Матчаком відїхав в товаристві пос. Матчака оглядати місто Львів. По обіді мав розмову з польськими громадянами: Дувін-Борковським, б. послом ППС Гавзнером, проф. Закшевським, проф. Парнесом, д-ром Травінським і Слівінським. Цього дня вечеряв о. пос. Барр за містом в товаристві п. пос. Мілени Рудницької, пос. Яворського, пос. З. Пеленського, д-ра Домбчевського, маґ. Олесницького і ред. Михайла Рудницького. В часі вечері далі інформувався про відносини головно на освітній та кооперативній ділянці. В неділю відправив отець Барр у весляянській каплиці Службу Божу і виголосив проповідь, а потім у товаристві мгра Олесницького збирав дальші інформації.

Посол Дейвіс виїхав зі Львова в суботу в год. 7. вечором до Відня. На двірці пращали його українські посли та громадяни. По відїзді поїзду до пані С. Чижевич, що відпроваджувала між іншими анґл. посла на залізницю, приступила аґентка і зажадала леґітимації.

Отець посол Барр відїхав в неділю нічним поїздом до Варшави і знова не обійшлося без прикрого інциденту. В часі, як посол Барр з вікна вагону розмовляв з українцями, які його пращали, приступив мундуровий поліціянт і зажадав від мгр. Р. Олесницького леґітимації. Це все ділялося на очах посла.

З польських голосів про українські справи.

Енунціяція львівських відповідальних кол в українській справі.

Львівська офіціяльна „Ґазета Львовска" з 8. серпня ц. р. принесла передову статтю під назвою „Ми шукаємо шляхів мира, вони — неспокою", яка присвячена в цілости українським справам. Писана вона з нагоди приїзду анґлійських парляментаристів до Львова. Попри те вона, як видно з її змісту, інспірована „діячами" з того виділу львівської воєвідської ерархії, який змонополізував у своїх руках безподільно і всеціло ведення практичної, буденної політики супроти українців від травня 1926 року по нинішний день.

У цій статті читаємо:

„З нагоди приїзду анґлійських парляментаристів до Сх. Галичини (в ориґ. до Малопольскі), стовпці щоденної преси знов виповнилися дискусією на тему розвязки польсько-українського спору. Цей спір зрештою вже давно не істнував би, колиб не дорогі зусилля третьої сторони, якій спеціяльно залежить на тому, щоби підтримати стан непевности на східньо-галицькому терені".

„Якщо дотеперішня дискусія не довела досі до ніякого позитивного наслідку, то треба це завдячити тому, що польські пропозиції українські сепаратисти **a limine** відкидали, а з боку нашого контрагента не піднято ні одної розумної спроби в напрямі співжиття між обома, однаково довго на тій землі замешкалими народами. З уваги на такий стан справи фактично нема над чим дискутувати (вповні слушно!! — Ред.), тимбільше, що велика більшість руского (!) населення Сх. Галичини користає з тих самих прав політичних (!!) і культурних (!), якими користується польське населення (крім того українська людність дихає тим самим воздухом, що польська! — прим. складача), а трудно, щоби ми, для заспокоєння мрій українських сепаратистів, творили якісь виїмкові привілеї і то тому, що пани з УНДО (ох, те УНДО! — прим. складача) не хочуть визнати суверенности польської держави. Того від нас ніхто вимагати не може під загрозою створення небезпечного прецедесу у власній державі".

Далі слідує „товариська" орація і „компліменти" для анґлійських парляментаристів, з якої вони мають довідатися ось що:

„Українські сепаратисти дуже помиляються, коли думають, що анґлійські парляментаристи, які приїхали до Сх. Галичини, щоби наочно переконатися про місцеві відносини — дійдуть до іншого висновку. Анґлія належить до ряду держав, які мають найбільше досвіду в меншостевих справах і знає найкраще межі уступок (напр. Ірляндія, Канада, Австралія, а далі Валія, Шкотія — **прим. складача**), на які може собі позволити суверенна держава. Тому добре зложилося, що громадяни народу, що так знаменно вміють управляти (!!), будуть мати нагоду приглянутися зблизька нашим відносинам. Анґлійських гостей можемо запевнити, що т. зв. польсько-українська проблема перестане істнувати з хвилею, коли вічно нарікаюча частина української суспільности позбудеться Коновальців, Панейків **et consortes** і перестане черпати ворожі для Польщі інспірації з заграничних кол. Колиб не безнастанні інтриґи та провокації саме тих посторонних чинників, досі був би видний не один плюс у співпраці обох братніх народів".

З черги йде твердження на обставину, що польська суспільність схильна до мирного уложення відносин, доказом чого опублікована в краківському „Іл. Курері Цодз." стаття В. Стпічинського (на сторінках „Діла" вона була передрукована). Зацитувавши дещо з цієї клясичної статті та висловивши в екстатичному настрою погляд, що крім українців і „Діла" нема мабуть на світі громадянина культурної держави, який не міг би погодитися з „ясним і наскрізь демократичним становищем" п. Стпічинського у „розвязці" польсько-українського питання, очевидно понад голови відповідальних українських політиків.

Потім, навівши цитату з „Діла", в якій ми, покликуючись на п. Стпічинського, ствердили за ним, що деякі статті в польській пресі на польсько-українські теми є випливом інстиктовної, підсвідомої трівоги за майбутнє, „Ґазета Львовска" пише:

„Поминаючи вже нечувану безличність посуджування нас про трівогу (цей комплімент треба віднести, очевидно до п. Стпічинського — прим. складача), ціла арґументація прямує до того, щоби виказати, що меншостева справа в Польщі є в непорядку і що поляки не зможуть її поладнати в себе. Є це ті самі арґументи, які вже нераз чула Ліґа Народів у Женеві з уст представника Німеччини. Колиж до того додамо, що хтось те „підтримування непорядку і тієї трівоги" постійно фінансує, тоді ясним стане, що кожне і всяке поладнання польсько-українського спору для приклонників неспокою булоб получене з утратою допомоги із зовні і упадком політичних впливів у нутрі. До того деякі українські кола не хочуть допустити. Як довго деякі українські кола будуть шукати шляхів, що ведуть тільки до викликування неспокою, так довго мимо найкращої охоти не

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З ДНЯ 12. СЕРПНЯ 1931.

ГАЛАКТІОН ЧІПКА.

Соняшне дозвілля.

II.

Пляжа в Ямнім.

З цілої долини Прута найкраща пляжа в Ямнім. Може це мій особистий погляд, на який вплинуло багато зорових атракцій, може це льокальний патріотизм, але переконатися не дам. Ні Ворохта, ні Яремче не мають чогось подібного. Прошу уявити собі: посередині чистий як дівоча сльоза Прут, а по боках величезні камінні плити. Трохи ці плити нагадують личаківський цвинтар, але це не псує настрою — люди не лежать під ними, тільки на них. Сонце (коли воно є!) розпікає ці камінюки майже до червоности, так, що літник, лежачи на них, опалюється відразу з усіх найважніших сторін. Зараз за камінним густі корчики — мовчаливі і дискретні, під опікою яких можна перебратися, а навіть переспатися.

Хто забажає купелі — вибирай, що любиш. На право шипоти, на ліво тиха глибина. Коли після пляжі полізеш на шипіт, то він виб'є тобі з голови кожну невідповідну думку, яка повстала на камінні. Коли поринеш у глибінь, то він сполоче з тебе кожну журу, яка прилинула зі Львова, чи іншої постійної гамарні.

Кожний вихід до купелі, це неабияка врочистість.

— Завтра, як буде погода, приходимо по вас і підемо разом — прощаються попереднього дня літники.

— Просимо, просимо.

Ці люди нині ще будуть кілька разів бачитися, але купальні проєкти полагоджують вони тільки на пляжі.

Другої днини, ті, що найдалі мешкають, виходять з хати вже досвіта і тягнуть до сусідів. Пів години балачки і вже дві партії в купі йдуть до другого сусіда. Під полудень довжезний гуляк дотягає до пляжі.

Цей звичайний хід справи часом (дуже рідко і не на довго) зміняється трохи. Буває це тоді, коли:

— Знаєте, цікаво... Пані Н. нині так якось зимно мені відклонилася.

Або:

—Вона собі думає, що я їй буду все перша кланятися.

Буває, що причиною непорозуміння стане час до часу якийсь суперарбітрований Апольон.

— Ви бачили, пані, як вона нині до нього око робила? Неможлива просто.

Коли сусідку це не болить, то вона старається злагіднити ситуацію:

— Для себе за пізно, а для доньки ще має час.

Такі історії бувають, але рідко — боронь Боже — серед наших. Десь там, хтось і то не дуже...

Побут на пляжі триває від часу, як люди вийдуть — до часу, як зголодніють. Виходять залежно від того коли виберуться, а голодніють залежно від того, скільки наберуть їдла з собою. Не знаю, чи інші народи мають те саме, але українці майже весь час їдять. Їдять як гріються, їдять як не гріються, їдять навіть як купаються. Десь бачив я: кидаються люди підчас купелі мячиками... Зовсім добре можна це заступити помідорами. І забава є і пожиток. Злапав помідора — хруп, хруп — і чекаєш на другий.

Ямнівська пляжа — це не так як, інші пляжі: де вільне місце, там і сідаєш. Від ряду літ поділено її на три части: українську, польську і жидівську. Приїхавши до Ямного, я застав свій камінь незанятий, а довкола самих земляків (і -чок): з Явірника, „Веселки" та інших гуцульських і негуцульських хат. Хоч чоловік і нарікає на своїх, то все таки приємно смажитися на сонці в своїм товаристві, хоч би на самім рубці острого каменя і під співчуваючим поглядом знайомих та незнайомих.

— То це має бути, той...

— Так-так!

— Овва...

Ніде так легко, як на пляжі не облітають лаврові листки письменника. Що значить твоя повість, збірка поезій чи жмут фейлетонів, коли ти як Лазар виставиш свої ребра на публичний вид. Тоді чуєш, що до повноти твоєї слави треба ще мідяної скіри і пружистих мязів.

Зате який краєвид перед твоїми очима. На кожній плиті, мов колірові гусільниці, витріваються до сонця представниці гарного пола. Час до часу повіє леготом ніжне зітхання, блисне зіницею прижмурене око. Синява неба, зелень гір і срібло води це така декорація, що серед того погана жінка виглядає як красуня, а кожна красуня як „міс універзум". А ще до того жінки вміють прекрасно лежати на камінні. Так якось викрутяться (не без проб перед зеркалом!), що все гарне видно на кільометер, а поганого і на крок не побачиш. Коли нога не має лінії, то залізе десь під камінь, а на її місце виступає прекрасна шия, чи т. п. Коли плечі не привабливі, то власниця ховає їх під себе і навіть до води на них зісувається.

Сензацією для пляжі є новий гість. Йдуть тоді на бік усі інші теми і гості, а новик попадає як між жорнове каміння. Цікавляться ним менш більш до третього покоління і до другого сніданя, бо — як відомо — наїджений чоловік тратить по части інтерес до окруження. Зрештою, за годину новик стає „своїм" і разом з іншими жде на слідуючу жертву.

Пустив був раз хтось вістку, що на пляжі появився один з вусатих достойників. Люди вірили і не вірили, а дехто ходив навіть і підглядав. Ясна річ, сплетня дуже швидко вияснилася Адже такі самі вуса може мати і хтось інший. Було потім у Ямнім з цього приводу богато балачок, а хто зна, чи не пішло воно в гори між гуцулів, як свого часу історія про Рудольфа.

В Ямнім нема ратуша, а кишенькові годинники дуже не люблять ходити на пляжу. Тому літники орієнтувалися по поїздах. Коли львівський полудневий потяг виганявся з тунелю — це був знак, що треба йти до дому. І сонце ще гріло і вода було добра, але поїзд пішов — значить кінець. За короткий час пляжа пустіла, тільки малі гуцулики блукали по ній.

Не було дня, щоби хтось чогось не забув і не було випадку що назад віднайшов

можна буде з ними приступити до якоїнебудь розмови (а деж руска людність? — **прим. складача),** а тимбільше співпраці. Тому становище нашого уряду є цілком ясне: **для тих меншостевих елементів** (т. зн. для Бачинського з ББ, Яворського, Петі Певного та Пилипчука — прим. складача), **які є льояльні** (якже автор розуміє „льояльність"? — прим. Ред.) **супроти держави, слід запевнити всякі конституційні свободи** (значить, що таки не всі громадяни Польщі користувалися досі і тепер користуються конст. свободами — прим. склад.), **а тих, які є проти держави і проти її суверенности переслідувати з цілою строгістю закону — без огляду на посторонні впливи, які їх скрито чи отверто протеґують".**

Наведені вимки статті львівського офіційного органу такі проречисті, такі ясні та переконуючі, що довше над ними спинятись нема ніякої потреби.

—o—

В справі нападу в Трускавці.

З голосів польської преси.

З приводу нападу на почтовий уряд у Трускавці польська преса дає справі ріжне освітлення. Для прикладу наводимо голос ендецького „Курер-а Львовск-ого", який між іншим пише:

„Поліція є дуже здержлива в інформаціях. Дає стереотипні відповіди, що погоня йде при допомозі агентів і псів та що доведе до позитивних вислідів. Поліція твердить уперто, що напад був ділом УВО, на що має вказувати техніка і втеча напасників. Свідки кажуть, що напасників було сімох, а поліція впевняє, що тільки пятьох. На запит, чому напасників не зловлено, коли вони впали між товпу людей, сказано, що публика не була зорієнтована та була стероризована стрілами. Дуже прикре враження зробило донесення одного львівського брукового часопису, що ранений Мельничук, портієр віллі „Гуцулка", був одним з учасників нападу, коли на ділі він упав жертвою бандитів, гонячи за ними з іншими людьми. Факт, що досі не зловлено ні одного винуватця, що і цим разом вони щезли без сліду, подібно як винуватці під Бірчою. Викликує це занепокоєння та всякі коментарі, бо публична опінія не в силі зрозуміти, чому при такому численному поліційному апараті, який пущено в рух, не можна напротязі 24 годин зловити бодай часть винуватців, які доконали нападу в білий день на очах десяток людей. Правдоподібно учасники нападу в Трускавці є ідентичні з учасниками нападу під Бірчою. Опінія нетерпеливо жде на їх спіймання".

В тій самій справі з інших польських джерел довідуємося, що в сусідних громадах арештовано 35 українців, між ними 16 осіб сильно підозрілих в допомозі напасникам. А „Век Нови" з 11. ц. м. подає таку інформацію зі Станиславова: „В останній хвилині довідується наш кореспондент, що в слідстві в справі нападу на почту в Трускавці зайшов сензаційний зворот. Мало виявитися, що головним учасником нападу був Паращак зі Стебника, який після повороту з Франції прибув до своєї жінки, що служить у одного лікаря в Трускавці і при допомозі чотирьох опришків зі Сольця доконав рабункового нападу в Трускавці з чисто кримінальних мотивів".

—o—

Мусоліні є прихильником загального обмеження зброєнь на 10 літ.

Мусоліні написав статтю про 10-літній плян замирення Европи при помочі загального обмеження зброєнь. На його думку після війни не було сприятливішої хвилини для переведення такого пляну, як саме нині, коли народи й держави зазнали би великої полекші від зменшення видатків на військо.

Прийшла пора — каже Мусоліні — завести лад у будівлі післявоєнної Европи, якщо не хочемо, щоби тягар видатків на військо придушив усю культурну працю. Італія піддавала кілька разів проєкт обмеження зброєнь, але цей проєкт не був досі зреалізований. Тепер прийшов момент, коли такий проєкт став необхідністю. Так само як з вибухом війни народи хапали за зброю, щоби рятувати своє національне істнування, нині вони мусять для тої самої мети кинути зброю.

Змагання якогонебудь народу, щоби йти до мілітарної геґемонії над іншим народом повинно бути знищене. Якщо до такої геґемонії прямує одна більша нація, вона приневолює кілька менших обєднувати свої сили, щоби боронитися і таким робом повстають знову проти себе два ворожі табори. Мусоліні заявив уже одному американському кореспондентові і повторяє, що Італія готова обмежити своє військо до 10.000 крісів, якщо ніодна друга нація не буде мати більше.

Нині Европа потрібує 10 літ на відпочинок. Це не перешкоджає, щоби заздалегідь уже не підготовляти автоматичного продовження цього речинця.. З другого боку не треба забувати, що навіть найрозумніші люди не можуть інколи передбачити подій, які можуть нарушити рівновагу світа. Але покищо треба би скористати із атмосфери прихильної для мирових настроїв.

———

Румунський король про політику і про себе.

Одна американська журналістка переїзджаючи через Букарешт, добилася авдієнції у короля Карла і поставила йому низку питань із сучасної всесвітньої політики. Чемний король почав від комплименту на адресу американського президента Гувера, який у такий важкий час умів найти спосіб на міжнародню економічну крізу; король вірить, що після днів хвилювань запанує тепер в Европі доба довіря та надії.

Румунія не потребує лякатися большевизму; большевицькі ідеї не мають у Румунії доброго ґрунту, бо в ній нарід любить свій край і свою землю. На запит: що він думає про пятилітку Сталіна? відповів, що про це не може сказати нічого такого, що могло би цікавити світ; із СРСР. приходять щодня суперечні вістки.

Король Карло є за якнайтіснішими торговельними звязками з чужинними державами, бо такі звязки зміцнюють нитки дружби між ними. Між іншим дивувався він дуже, що Сполучені Держави могли ввести в себе прогібіцію; румунський нарід ніколи не згодився би на такий закон, що означає обмеження індивідуальної свободи громадян.

„Державою треба управляти як підприємством, бо остаточно економія володіє політикою, а не політика економією".

Король не завагався дати інформації навіть про свій розвід; відношення між ним і княжною Оленою — дружні, тимбільше, що їх звязує спільна дитина. Преса, яка займалася цією справою дуже широко причинилася в великій мірі до того, що в тих відношеннях було багато прикрих моментів, яких можна було оминути.

—o—

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З ДНЯ 12. СЕРПНЯ 1931.

ВОЛОДИМИР ТЕМНИЦЬКИЙ.

Памяти Миколи Ганкевича.

(Замість посмертної згадки.)

IV.

Передбачена війна. — Протицарська пропаґанда. — Найкращі хвилини. — Тяжкі удари. — Ідеалізм, що не зневірюється. — Публіцист. — Прелеґент і людина.

З вибухом балканської війни (1912 р.), коли можна було побоюватися, що воєнні вогні перескочуть на Европу і пожежю обхоплять Австро-Угорщину та Росію, Микола Ганкевич проголошує святий хрестоносний похід (розуміється соціялістичний) проти Росії на численних зборах і вічах у Львові та на провінції. За його почином українські політичні партії Галичини творять міжпартійний комітет, а цей доручає Миколі Ганкевичеві зредаґувати відповідну до хвилини декларацію від імені українського громадянства. Ця декларація вказує на те, що царська Росія це найбільший ворог українського народу, що передумовою свободи українського народу є розбиття Росії і закликає українське громадянство бути на поготівлі, бо приходить великий історичний момент. У марті 1914 року відбувся конґрес української соціял-демократичної партії, де розколена УСДП наново обєдналася. На тім конґресі М. Ганкевич виголошує знаменний, віщим духом пройнятий реферат, передбачуючи австрійсько-російську війну. Природна річ, що на соціялістичнім конґресі реферат про найближчу війну мусів викликати дискусію з пацифістичними гаслами. Ця дискусія розбудила в Миколі Ганкевичеві всю його антиросійську пристрасть; він перемінився у Тиртея і говорив з таким жаром, навів таку масу переконуючих арґументів, що соціялістичний конґрес ухвалив резолюцію, яка не тільки історично виправдувала протиросійську війну, але й казала про її конечність, щоби повалити царизм, розбити „тюрму народів" і визволити Україну.

У липні того-ж року вибухла світова війна. Микола Ганкевич глибоко переконаний, що бє історична година визволення України, мобілізує укр. гром. думку до активної боротьби проти царя. Стає заступником голови „Головної Української Ради" і редаґує перший маніфест цієї Ради до українського народу, в якому каже:

„Гряде время, якого давно не було. Зближається давно вижидана хвиля, що долю українського народу віддає в руки самому народові. Тепер або ніколи добудемо собі волю! Тепер або ніколи виборемо свободу. Або станемо господарями своєї землі, або полишимося надалі в чужім ярмі!"

Як заступник голови Г. У. Р. бере участь в орґанізації „Українських Січових Стрільців" та „Боєвої Управи", складає проклямації та заклики, виголошує повні національно-революційного ентузіязму та визвольного пориву промови до стрілецьких добровольців: „Народе! До зброї! Зі зброєю в руці зміримося з віковічним нашим ворогом — царизмом!" кличе М. Ганкевич, як ідеольоґ протиросійської війни...

Опісля на воєнній еміґрації у Відні він стає заст. голови Загальної Української Національної Ради, бере живу участь в усіх її працях, та виступах і мов старинний Като голосить: Росія царська **Delenda est**! В осені 1918 р. на зборах т. зв. „Національної Конституанти" в Народнім Домі М. Ганкевич складає від імені УСДП заяву за злукою всіх українських земель в одній самостійній соціялістичній українській республиці, за створенням Соборної України.

Це була безперечно найкраща хвиля в житті М. Ганкевича, ентузіястичного апостола ідеї самостійности України. Царська Росія вже упала і розліталася на окремі національні держави. За Збручем творилася самостійна Україна. Австрія розпадалася, „Українська Конституанта" вже майже суверенно радила над майбутнім Галицької Землі і тоді він проголосив заяву: „Україна має бути одна неподільна — соборна"!...

А після великого тріюмфу його ідеї прийшла ціла низка подій, що зложилися на велику трагедію його народу, а для нього самого були низкою страшних ударів, від яких заломлювалося його серце, ниділи фізичні сили, ослабала енерґія...

По тім боці Збруча польсько-українська війна з траґічним фіналом; по цім більшовицько-українська війна і ліквідація Української Народньої Республики...

А дальше цілий десяток літ непереривний ланцюх самих розчарувань, що дальше то більше траґічних, що дальше то більше болючих, бо спричинених людьми, з якими так ще недавно М. Ганкевич збірався „заводити новий соціялістичний лад", будувати нову зоряну майбутність двох братніх народів..."

І якби не вімково великий ідеалізм Миколової душі, якби не нечувано кріпка віра в той ідеал, якому в службу віддав всього себе, а найголовніше якби не соц. марксівський світогляд, що зі становища історичного матеріялізму розглядає історію розвитку народів — то Микола не видержав би був і духово цих тяжких ударів і була би прийшла ідейна зневіра..

М. Ганкевич був занадто правдивим марксістом, щоби попадати в зневіру!...

М. Ганкевич це правдивий каменяр соц. думки в праці; хоча страшний політичний катаклізм розбив тую будівлю, яку підтягнено вже було під дах, він не заломив у розпуці рук, але наново засукав рукави і наново став цеголку до цеголки складати як фундамент будівлі, що мусить бути збудована...

І знову бачимо М. Ганкевича на вічах і зборах, як голосить „добру новину" соціялізму і конечність визволення України; знову ходить від одного робітничого товариства до другого, щоби вчити й проповідувати велику правду, в яку непохитно вірить і... так аж до останньої хвилини життя, поки лишилася в його тілі ще дрібка сил, поки працював його великий ясний мозок, билося палке серце...

М. Ганкевич як живий рухливий політик, пропаґандист, промовець, аґітатор, публіцист,

Д-Р ОСИП БЕРЕСТ

Більше сонця.

Сонце є джерелом усякого життя, тому не диво, що трохи не у всіх народів в давнину почитали сонце божеством, як вислід інстиктовного зрозуміння, що без сонця та світла життя людини було би неможливе. Від найдавніших часів здавали собі справу не лише з корисного впливу сонця на орґанізм людини, але також вірили в його велику лічничу силу.

У сучасній медицині геліотерапія або лікування світлом природним як сонце чи штучним як нпр. кварцова лямпа відграває важну ролю, а опирається вона на точнім знанні фізикальних і біольоґічних прикмет світляних промінів.

Усі живини, на які паде світло абсорбують його і перемінюють світляну енерґію на життєву. Торкається це також людського орґанізму і на тім опирається біольоґічне ділання світла. Воно кидається в очі передовсім у рослинному світі. Знаємо, що рослини можуть витворювати зелений барвник свого листя т. зв. хльорофім, лише під діланням соняшного проміння, а далі, що той хльорофім лише під впливом світла має силу розкладати двокис вугля що находиться у воздусі, на кисень, який знов виділюється до окруження, і вуголь, який рослина задержує й уживає до будови ріжних орґанічних сполук потрібних їй до життя. Скільки разів бачимо, як рослини своє листя і квіти звертають до сонця, як розкривається чаша не одного квіту під чарівним впливом соняшного проміння!

Велике практичне значіння має вбивче ділання соняшних промінів на бактерії. Що так є, виказав досвід, коли виставили на ділання світла культуру бактерій. Бактерії гинули в місцях насвітлюваних проміннями сонця, одначе росли далі в місцях, які закривали предметами, що не перепускають соняшних промінів. На тім полягає велике гіґієнічне значіння сонця, яке є найбільшим безплатним дезинфектором, що вбиває бактерії в воздусі, на поверхні землі і воді. Звідси клич: „Якнайбільше сонця в мешканні, геть завіси, особливо в дитячому покою!". Безперечно корисний вплив сонця завважуємо в звіринному світі. Знаємо з досвіду, що наші домашні звірята розвиваються і ростуть краще в соняшних стайнях, ніж у темних. Остаточно спитаймо, як ділає сонце на людський орґанізм? Що сонце має непереможний вплив на нервову систему людини, на душу, на цілий орґанізм, бачимо це з темпераменту рас: веселі, безжурні люди півдня і вдумчиво сумні люди північних країв. А ми самі, чиж не відроджуємося кожною весною, чи враз з сильнішим діланням сонця не вливається в нас нова життєва енерґія, нова охота до праці, до життя? Сонце не впливає виключно на поверхню шкіри, воно пробивається також частинно в глиб тканей і ділає в той спосіб безпосередньо на червоні тільця крови, які мають прикмети втягати соняшні проміні. Томуто і великий вплив сонця на кров. Далі під впливом соняшних промінів кровні посудини розширяються, до кровообігу дістається більше червоних тілець, тиснення крови спадає, а те знов відбивається корисно на праці серця. Під впливом сонця росте кількість білих тілець крови, а крім того повстають у крові охоронні тіла, які збільшують відпорність орґанізму на ріжні заразливі недуги. Врештою вплив сонця переноситься через подразнення нервових волокон шкіри на чинність всіх орґанів тіла, так, що посередньо ділає сонце корисно на переміну матерії, виділювання ріжних залоз, кружбу крови, віддихання тощо. Також впливає сонце дуже корисно на ріст і розвій молодого орґанізму, тому діти потребують якнайбільше сонця. Врешті під впливом соняшних промінів нагромаджується в шкірі брунатний барвник (пиґмент), що має також для орґанізму велике значіння. Сонце не лише скріпляє людський орґанізм і зараджує проти ріжних недуг, але також ділає лічничо при ріжних недугах як: рахітіс, анемія, туберкульоза костей, шкірні недуги, недуги переміни матерії, ревматизм, запалення олегочної і т. д.

Очевидно, що лічниче пристосування світляних промінів, природних чи штучних може відбуватися лише за лікарською радою. Зате здорова доросла людина чи дитина повинні якнайчастіше насвітлювати своє тіло природними проміннями сонця, особливо тоді, коли до цього є нагода — вакаційною порою. Соняшні купелі найкраще уладжувати на вільному воздусі у затишному місці, зверненому до полудня. До тої цілі можуть також служити тераси, веранди, плоскі дахи, врешті кімнати, звернені до полудня з великими вікнами. Треба хоронити при соняшних купелях голову, особливо, коли вона лиса та очі. Можна також положити на голову зимний мокрий компрес. Насвітлюватись добре лежачи, при чому крім голови і очей ціле тіло відкрите. Змазувати тіло ріжними мастями та товщем зовсім зайве. Деякі радять не лежати підчас соняшних купелів, а ходити чи навіть ґімнастикуватися. Час трівання соняшної купелі є ріжний: залежить він від положення даного місця — над морем, у горах чи на рівнині, далі від пори дня, від віку і від особистої відпорности шкіри. Охота опалитися за один день на бронзово кінчиться часто запаленням тіла. Тому треба, щоби шкіра поволі звикала до сонця; зачинати купіль від кількох хвилин, при чому зміняти уложення тіла та насвітлювати його з ріжних сторін; постепенно можна дійти до одної години, а навіть довше. Після насвітлення добре є ціле тіло змити холодною водою або також скупатися і витерти шкіру на сухо, відпочати в тіні чверть до пів години. Коли після надто сильного насвітлення виступить запалення шкіри, а до того ще й гарячка — треба положитися до ліжка, а шкіру смарувати якоюсь лагідною мастю напр. цинковою і пудрувати. Не вільно брати соняшних купелів, коли людина гарячкує (туберкульоза леґенів!), при тяжких недугах серця, при далеко посуненій склерозі, звапненню кровних посудин і високім тисненні крови.

———o———

не мав часу, щоби сісти за стіл і писати книги, хоча мав усе потрібне до такої праці: велику ерудицію, критичний ум, багацтво ідей та замислів і блискучий стиль — він не мав часу, бо мусів бюровою працею, як урядовець Каси Хорих заробляти на прожиток. Тому його думки, погляди і міркування незібрані в систематичні твори, як звізди на небі розсіяні у безлічі статтей, полемік, ґазетярських записок і як ясні звізди блестіли, вказуючи дорогу всім, хто шукав розвязки великих соціяльних та політичних питань. Його статті розсіяні в соціялістичній пресі українській: „Народ", „Робітник", „Воля", „Земля й Воля", „Боротьба", „Праця", „Вперед" і т. д.; польській: „Напшуд", „Глос", „Дзеннік Людови", „Роботнік", „Побудка" і т. д.; німецькій: „Арбайтер Цайтунґ", „Форвертс" і т. д.

Якби всі їх позбирати й видати друком, повстали би стирти книг, а в них була би зображена сороклітня історія соціялістичного руху з Галичині від його первопочину до нинішних днів та історія народин і розвитку ідеї про державну самостійність України. Так само незвичайно цінні, бо вивінувані широким знанням, великою ерудицією та глибоким підходом були сотні відчитів М. Ганкевича. До відчитів мав Ганкевич спеціяльний дар: навіть найбільше трудні і замотані питання вмів популярно виснити, хоча рівночасно так глибоко трактував справу, що і інтеліґентний слухач з цікавістю слідив за ходом думок прелеґента.

Особисто-товарисько був Микола Ганкевич рідко симпатичною людиною. Все усміхнений, усе з дотепом на устах. Бували нераз його дотепи і колючими, але як уколений глянув в ясні сині очі Миколи, що з них світила безконечна доброта, сам тішився тим дотепом...

З Миколою Ганкевичем відійшла від нас велика людина, велика умом, велика душею, велика ідеями, велика працею та саможертвою й лишила по собі незатерті сліди, за якими ва і будуть іти радо тисячі...

———o———

Наради духовенства
Турчинщини.

Дня 21. липня 1931 в Турці н. Ст. відбулася нарада духовенства турчанського повіту, в якій взяв участь і пос. Великанович. Священиків було 20. На нараді обговорювано цілу низку справ, а між ними справу католицької акції, освітньої праці духовенства і справи політичного положення нашого народу під теперішню пору. Проводив зборами о. дек. Коэбур, секретарював о. Левицький. Референтами були о. Ільницький, о. Федевич і пос. Великанович. Перший з них говорив про католицьку акцію та її завдання. В обговоренні суспільного питання ствердив, що праця священика повинна виходити з захристії на світ. Священик повинен творити культурно-освітні установи, займатися поширюванням доброї преси і книжки та звертати увагу на облекшення у життєвих щоденних засобах громадян. Харитативна праця не має бути доривочна, але зорґанізована через духовенство, а ведена світськими.

Закликом до праці закінчив бесідник свій річевий реферат. Він ствердив, що тепер у світі йде завзята боротьба між релігією і безбожниками.

Відтак виголосив реферат на тему освітньої праці в повіті о. Іван Федевич. Референт представив важкий стан філії „Просвіти" в Турці і обдовження Народнього Дому. Подав статистику читалень, яких є ледви 25 на 74 громад і 40 парохіяльних урядів, та завважив, що філія має ледви 80 членів. Навязуючи свій реферат до реферату про католицьку акцію закликав духовенство до інтензивнішої праці на просвітньо-економічному полі. Виказував вартість знання і школи, а передовсім вагу позашкільної освіти, веденої Т-вом „Просвіта". Далі ствердив, що наші інтеліґенти збайдужіли до просвітянської праці та остерігав, що як духовенство не візьме в свої руки всієї освідомляючої роботи — то візьме її хто інший — ворожо настроєний до священика і нашої церкви. Взивав духовенство, щоби забралося до закладання і ведення читалень і кооператив, а передовсім до творення захоронок.

У дальшій черзі порядку нарад виголосив довший реферат про наше політичне положення взагалі, а в Турчанщині зокрема пос. Великанович, дякуючи духовенству за перший того роду зїзд і запрошував відновити велику традицію народніх діячів-священиків, як Качала, Шашкевич, Мороз, Зубрицький, Цегельський, Юрик, Волянський і багато інших. В дискусії промовляли о. Криса, о. Тимчук, о. Канда, о. Кабаровський, о. Козбур та референти. По ухваленні резолюцій, що торкаються пляну праці духовенства та його відповідального становища під теперішню пору в повіті предсідник замкнув збори. По зборах задеклярували присутні 182 зол. жертви на наглячі національні потреби.

Належить підмітити, що це перша того роду нарада нашого духовенства і побажатиб, щоби у всіх повітах такі наради хоч раз у рік відбулися.

———o———

Pecunia non olet.

В Городськім Суді в Заліщиках відбулася дня 5 серпня 1931 р. карна розправа проти Ігнаца Вішневського за перест. з § 461 з. к., на якій засуджено обвинуваченого вироком з того самого дня до ч. спр. Kr. 767/31 за цей переступ на кару арешту 6 тижнів.

В часі розправи обвинувачений виказався документом, якого дослівний відпис звучить:

Odpis. Kg. 767/31. Nr. 48[1]. w miejscowościach klasy III. Świadectwo przemysłowe dla przedsiębiorstwa Handlowego, Kategorji IV. na rok 1931. Tysiąc dziewięćset trzydziesty pierwszy. Cena złotych 15. Dodatek Państwowy 1·50. Na rzecz związków komunalnych — Dodatki: Na rzecz Izb. Handl. przem. i rzemieśl. — na rzecz szkól zawodowych 10·50. Razem 27 zł. Rodzaj przedsiębiorstwa, sprzedaż czekolady, cukierków para nie para, dwie kostki, zabawki i wszelkie nowości. Miejsce wykonania przedsiębiorstwa: Brzeżany ! Rzeczypospolitej. Ważne do dnia 31 grudnia 1931 r. Naczelnik Kasy Skarbowej podpis nieczytelny wr. Księgowy: podpis nieczytelny wr. Pieczęć okrągła z napisem Kasa Skarbowa w Brzeżanach.

Dosłowną zgodność powyższego odpisu, z okazanym Sądowi oryginalnym dokumentem, stwierdza się. — Sekretarjat Sądu grodzkiego, Zaleszczyki, dnia 7. SRP 1931.

Такі грачі ґрасували довгий час у містечку Тлусте, де неодин господар або господиня програли цілу корову або коня, натомість у Заліщиках місцева поліція в самих початках станула на пяти таким промисловцям і не допустила до руїни селян грою в „пара не пара", і „дві кістки", але сейчас віддала справу судови.

———o———

Політичний динамітовий замах.

На поспішний потяг Базилея-Франкфурт-Берлін між стаціями Ґрінав і Ютеборґ виконано в ночі на 8. ц. м. динамітовий замах. Вісім вагонів вискочило зі шин і впало в насипу, наслідком чого 3 особи тяжко ранені а 17 легко. Слідство викрило, що шини були висаджені при помочі електричного дроту, що тягнувся по землі на 200 метрів від шляху. Машиніст чув перед катастрофою гук експльозії, але не міг уже здержати потягу. Динамітовий вибух знищив шини на довжині 6 і пів метра. Оподалік місця катастрофи на телеґрафічному стовпі був уміщений примірник гітлерівського орґану „Анґріф", а на ньому червоним олівцем виписано слова „Замах 8. серпня". Крім того на сусідному шляху були кинені поперек два залізні пороги, які на щастя, відкрила завчасу служба. Загально думають, що замаху доконали гітлерівці. Управа залізниць визначила нагороду 20 тисяч марок за зловлення винуватців.

Пруський плебісцит не вдався.

Минула неділя була історичним днем в історії внутрішніх відносин німецької держави. Цього дня відбувся плебісцит в справі розвязання пруського сойму і випав в некорисць націоналістів та комуністів, хоч вони доложили всіх зусиль та аґітаційних середників у цьому напрямі. В Берліні в ночі на неділю націоналісти пінпалили вуличні реклямові стов-

ви, на яких були розліплені відозви пруського уряду. В неділю пізно вечором оголошено урядовий комунікат, на основі якого на загальне число 26 міліонів управнених до голосування заявилося за розвязанням пруського сойму 9 міл. 789 тисяч голосів, отже 36·9 проц. Обчислене число голосів є близько на 4 міліони менше від потрібної абсолютної більшости. Значить, пруський сойм не буде розвязаний і становище теперішнього уряду не захитане.

ОСТАННІ ВІСТИ

ПІСЛЯ НАПАДУ НА ПОЧТУ В ТРУСКАВЦІ.

Директор почт. уряду в Трускавці Длуґош каже, що після полагоди службових справ хотів вийти з кімнати, та в тій хвилі побачив у дверях замаскованого чоловіка з великим бравнінґом у руці. Чоловік той крикнув по польськи: „Руки вгору — не рушатися!“ Дир. Длуґош не знав, що побіч у касі був уже другий напасник, який забрав там 27.500 зол. Свідки зізнають, що всі напасники крім провідника нападу були дуже молоді, а руки, в яких держали бравнінґи, весь час їм дрїжали. Лише провідник, мущина високого росту, смаглявий на лиці, виявляв велику вправу і певність себе та доглядав над справністю підчинених собі. Як забрали гроші з каси, один із напасників сказав глумливо: „Ділівська почта, не варта було фатиґуватися!“ Напасники — твердять польські джерела — забрали в публики, що була в почт. уряді, під загрозою револьверів 2.677 зол. Поліція й військо обставили всі дороги й ліси. Поліційна облава з поліц. собаками з трьох зовнішніх боків зміряє в напрямі скільських лісів, у яких, як твердять польські джерела, скриваються учасники нападу. У ночі на понеділок поліція арештувала 35 українців, яких підозріває, що помагали учасникам нападу. Над раном напав хтось на лісничівку в Доброгостові, одначе нічого не взяли, бо їх сполошили. Здогадуються, що цей напад був у звязку з нападом у Трускавці.

Арештування.

У звязку з нападом біля Бірчі та на почту в Трускавці арештували на днях у львівськім і станиславівськім воєвідстві багато українців, головно серед акад. молоді та вчительства.

З арештованих 8 людей у звязку з нападом у Трускавці випустили двох, бо вони доказали алібі. З придержаних три походять зі Стрия, а три з Трускавця.

Паращака, про якого згадуємо на іншім місці, випустили на волю, бо він виказав своє алібі. Він приїхав був із Франції до своєї жінки, яка служить у одного трускавецького лікаря. Паращака арештували на основі довірочної вістки, яка виявилася містифікацією.

УКРАЇНСЬКІ СПРАВИ В ЛІЗІ НАЦІЙ.

1. вересня починається в Женеві сесія Ліґи Націй. Головуватиме еспанський мін. Леру. 12. вересня пічнуться наради Забрання Союзу Народів. Зі справ, що торкаються Польщі, є дві, а саме рапорт польського уряду про положення німецької меншини в Польщі та рапорт вис. комісаря Данціґу про польсько-данціґські відносини.

Щодо справ сх.-галицьких українців іще невідомо, яка доля жде її на цій сесії.

„Манчестер Ґардіен“ твердить, що Комітет Трьох, покликаний для розгляду української справи, істнує далі. Українська справа далі отверта й ініціятива одного з членів Комітету може спричинити, що Комітет збереться знову. Є чутки, що мін. Гендерсон поробить заходи для урухомлення Комітету і звязаної з тим справи сх.-галицьких українців.

МЕНШИНОВИЙ КОНҐРЕС.

Цьогорічний конґрес нац. меншин у Женеві триватиме від 23. до 31. серпня. На денному порядку є передовсім звіт про справжне положення меншин у ріжних країнах. Постійний секретаріят опрацював публікацію зі звітом про положення меншин.

ХТО БУДЕ МІНІСТРОМ ОСВІТИ?

Покищо обовязки керовника мін-тва освіти виконує віцеміністр о. Жонґолович. Як кандидатів на становище міністра освіти називають: віцеміністра освіти Перацького, заст. голови клюбу ББ. пос. Єнджеєвича, варшавського куратора Питляковського і ректора варшавського університету проф. Міхаловича.

КРІВАВІ ЗАВОРУШЕННЯ В БЕРЛІНІ.

На пл. Більова у Берліні, де юрба ждала вислїду голосування, перед редакцією „Роте Фане“ прийшло до сутички між публикою і поліцією. Від револьверових стрілів згинули два поліц. старшини, а ранений був один поліцай. Поліція розіґнала юрбу. Тоді стріли стали падати з вікон. Поліція переводила облаву по домах. Льокатори могли виходити лише з піднесеними вгору руками.

Бюро Вольфа повідомляє, що на пл. Більова застрілено й кілька цивільних. Є чутки, що комуністів було вбитих аж 15. Комуністи спрятували своїх ранених. В ок. ратункових стаціях є 15 ранених, 1 убитий.

У Кільонії у звязку з плебісцитом дійшло до сутички між гітлерівцями та штальгельмівцями. Було 5 ранених.

Залізничий замах на Брінінґа й Курціюса?

Преса стверджує, що замах на поспішний поїзд біля Ютеборґу мав політичний підклад, а саме був плянований проти вертаючих із Риму канц. Брінінґа та мін. Курціюса.

Демократична „Монтаґспост“ завважує з іронією, що виконавці замаху видно не читали навіть докладно часописів і думали, що оба державні мужі тим поїздом Базель—Берлін уже вертають із Італії. Вони приїхали у Берлін 10. серпня в год. 7.35 рано.

Брінінґ у Гінденбурґа.

През. Гінденбурґ приняв 10. серпня канц. Брінінґа, який здав йому звіт із гостини в Римі.

Біржа.

Збіжа.

Пшениця двірська 19.50—20.00, жито гал. 17.75, ячмінь двірський 16—17, кукурудза рум. 21.50—22.00, сіно прас. 8.00—9.00, солома прас. 5.50—6.50, гречка 19.00—20.00, ріпак оз. 24.00—25.00, гречані крупи 41.00—43.00, макухи льняні 25.00—26.00.

НОВИНКИ

— **Евген Говикович** веде свою робітню футер у Львові, **вул. Домініканська 4.** 175 1-3

— **Вийшли на волю.** Арештовані 23. липня ц. р. Петро Онуфрик з Пукова, Іван Нижник, Остап Семеґен, Мирослав Людкевич, Йосиф Людкевич, всі з Липиці Долішної, Микола Падучак з Данильча, Мирослав Лотоцький, Іван Рибіцький, Олекса Сторощук і Йосиф з Липиці Горішної, придержані два тижні в бережанській тюрмі, вийшли 7. серпня ц. р. на волю під догляд поліції. Не випустили ще двох: Миколу Саварського з Липиці Долішної та Гарасима Еналя з Липиці Горішної. Всім арештованим закидують головну зраду з §§ 58 ц і 59 б на підставі того, що в 1930 і 1931 роках в рогатинському повіті творили, мовляв, тайні відділи „Орґанізації Українських Націоналістів“, яка має на меті відірвати східні воєвідства, побільшити небезпеку для держави зізовні та викликати домашню війну внутрі. Другий закид, це підпалення в ночі на 31. серпня 1930 р. в Липиці Долішній, ділаючи в „банді“, що рішилася ширити спустошення нищенням, пожежами майна польських кольоністів і дідичів, підкладаючи при помочі шмат, насичених нафтою, вогонь під стирти Андрія Русіцького, наслідком чого згоріло 5 стирт збіжа і 2 стирти соломи.

— **Новий український щоденник у Львові?** Довідуємося, що з днем 1. вересня мають урухомити у Львові новий український щоденник. Малаб його видавати спілка кількох людей, що мають журналістичну практику, а які тепер є поза варстатом праці в нашій публіцистиці. Новий щоденник має бути сензаційно-інформаційним. Ніякої партійно-політичної закраски він, як запевняють, не буде мати. Натомість буде стояти на невідомій покищо, але широкій українській плятформі. Мають його друкувати в друкарні кооперативи „Час“ (б. друкарня „Неділі“). Варто на цьому місці завважити, що деякі складачі названої друкарні мали піти до тої міри на стрічу орґанізаторам щоденника, що згодились два місяці складати щоденник безплатно. Зачуваємо, що підприємці вже внесли до городського староства відповідне повідомлення про намірене видавання нового українського щоденника у Львові.

— **„Український Голос“ припинений.** У звязку з арештуванням відповідального редактора перемиського „Українського Голосу“, Р. Зибликевича і б. посла Зубрицького поліція перевела ревізію в редакції цього тижневика. Наслідок ревізії був такий, що на домагання прокуратора видавання „Українського Голосу“ припинено аж до дальшого рішення.

— **Згоріла стирта.** В Ернсдорфі, пов. Бібрка, згоріла в ночі на 9. ц. м. стирта пшениці на фільварку Білий Двір Генрика Чайковського. В стирті було 150 кіп пшениці, вартости 3000 зол. Збіже було обезпечене. Поліція арештувала двох людей, підозрілих у підпалі.

— **Помер голова синдикату львівських журналістів.** У понеділок помер у Львові Жиґмонт Фрилінґ, сеніор львівських журналістів, бувш. редактор „Курєра Львовского“, кореспондент „Курєра Варшавского“, керовник львівського відділу Сх. Аґенції, голова синдикату львівських журналістів. Покійний прожив 77 літ.

— **Самовбивство львівського промисловця у Львові.** В понеділок покінчив душогубством промисловець, директор фірми „Суперфосфат“ при вул. Коперника Карло Товарницький. Він сів у вінду, потиснув гудзик на III. поверх замість на I. і там застрілився. Потім вінда з трупом сама зїхала на діл. Причина самогубства: економічна скрута. В листі до поліції Товарницький написав, що з причини нервового розстрою мусить скінчити самогубством.

— **Пожежа в трамваї.** У Львові при вул. Личаківській біля костела св. Антонія наслідком короткого зіпняття вибухнула пожежа в трамваєвім возі ч. 1. Вогонь охопив дах возу, який до кількох хвилин станув в полумі. Пасажири в переполосі втікали з трамваю, деякі вискакували крізь вікна. Пожежна сторожа вгасила вогонь.

— **В справі крадіжи** в залізничій касі у Львові зайшов наглий зворот. З доручення слідчого суді арештовано Петра Косиндяка, касіера в стацийній касі, де вкрадено 92.000 зол. Зате випущено на волю арештованого касіера Владику.

— **Викрили винуватців.** Поліція з Чорткова арештувала Гарасима Федюка, Гаврила Підгірного, Федя Гобу та Івана Кучму за те, що напали на гостинці на селян із Вербович і застрілили Миколу Козачка.

— **На будову мостів.** Льондонський Гамброс-Банк уділив ґрупі польських промислових фірм кредиту у висоті 12 і пів міліона зол. на виконання замовлень дорогового фонду на будову мостів. Конструкційні роботи вже розпочалися.

— **Затверджені смертні присуди.** Найвищий Суд затвердив присуд окружного суду в Луцьку, який засудив двох парубків Боднарчука і Мартинюка на кару смерти за убивство цілої родини. Оборонці відкликалися до ласки президента.

— **Авто переїхало вояка.** У Львові на Замарстинівській вул. авто, кермоване шофером Ст. Радиком, переїхало вояка 6 адм. баталіону, Йос. Каца. Зломило йому обойчик і потовкло на всьому тілі. Раненого перевезли до шпиталю.

— **Застрілив як пса.** Управитель фільварку у Вяжлові, пов. Сокаль, Ілля Войтасевич стрілив до візника Йосифа Лея і положив його трупом. Убивник сам зголосився до поліції і зізнав, що убив візника нібито у власній обороні, бо Лей замахнувся на нього колом.

— **Грім ударив у церкву.** В ночі на 8. ц. м. підчас бурі грім ударив у деревляну церкву в Краснім, пов. Турка. Церква, що представляла вартість 40.000 зол., згоріла до тла.

—**8 селян загризли пси.** В лісах під Клюєм (Кольошвар) кільканацятьох селян, озброєних рушницями, зробили наґінку на здичілі пси, що волочилися в околиці, нападаючи на людей. Коли кілька псів убито, розярені звірята кинулися на селян і почали їх кусати, а коли селяни рятувалися утечею, пси пустилися за ними і вісьмох селян загризли на смерть. Інших 9 селян найшли в лісі ще живих, але страшно покусаних, так, що до шпиталю повезли їх у безнадійному стані.

— **Кольонія нагих.** В німецькому селі Накендорф біля Гамбурґа повстала кольонія людей, що ходять цілком нагі. Спираючися на основах гіґієни, вони кажуть, що в літі людина повинна жити так, як прийшла на світ і як живуть досі деякі первісні племена. Над озером серед ліса побудували павільон, в якому міститься управа кольонії. Самі мешканці живуть у малих дімках чи шатрах, розкинених серед парку. Їдять найпростіші страви, купаються, управляють руханку, спортові гри і чуються дуже щасливі. Не вяжуться зовсім своєю наготою, мущини та жінки, а їх поведінка не ріжниться нічим від людей одітих.

— **Дрібні вісти.** Підчас військових вправ на Варті під Сьремом утонуло двох уланів із 17 п. ул. Лешні. — В Маріборі коло Загребу згоріло 1100 ваґонів карбіду та велика маса штучних навозів. — Французький уряд занехав плян будови залізниці крізь Сагару. — На передмісті Ланьцута згоріло від грому кільканацять будинків. — У Варшаві скінчив самогубством відомий книгар і видавець Яків Мортковичь. — Проти варшавського нотаря К. Косінського відбудеться карний процес наслідком великих надужить на шкоду державного скарбу.

— **Скляр убив студентку.** У Лежайську 43-літн. скляр Андр. Бридак убив із револьвера 25. літн. студентку Марію Ярош. Потім Ярош сам застрілився. Причина: нещасна любов.

— **Самогубство зредукованої.** У Станиславові отруїлася денатурованим спіртом службовичка державного спіртового монополю 20-літня Фед. Балабанівна. Причина: зредукування.

— **Обікрали нотаріяльну канцелярію.** До канцелярії нотара Оскара Земби в Городку Яг. дісталися в ночі на 9. ц. м. злодії, винесли крізь вікно залізну касу і вивезли кудись мабуть возом. В касі було 2000 зол. готівкою, кількадесять завіщань, золотий дукат із часів кор. Авґуста та інші цінні папери. По злодіях загинув усякий слід.

— **Три пожежі щоночі.** В Оріхівцях, пов. Мостиська хтось підпалив стодолу зі збіжем на шкоду Станислава Когута. Слідуючої ночі згоріла стодола зі збіжем Яна Колодзея. На третю ніч жертвою пожежі впала стодола зі збіжем на шкоду Юзефа Косовського. Всі три пожежі повстали наслідком підпалу.

Дописи.

РОГАТИНЩИНА. (Ювилейне Свято „Рідної Школи" в селі Заланові). Дня 2. серпня 1931. відбулося Ювилейне Свято „Рідної Школи" в селі Заланові, рогатинського повіту. Свято зачалося вечірнею в церкві, яку відправив о. сов. Лев Залужний. Приявні були три делегати Повітового Кружка „Рідної Школи" з Рогатина: д-р Семен Гладкий, п. Микола Ромах і п. Микола Водонос. Громадяни, заохочені теплими словами о. пароха, зібралися по вечірні в просторій домівці місцевої читальні „Просвіти", де відбувся ювилейний концерт. На програму концерту зложилися такі точки: Гимн „Рідної Школи", який приявні вислухали стоячи, святочна промова, народні пісні й декламації. Співав мішаний хор із Підгороддя під орудою п. З. Кінасевича. Святочну промову виголосив п. М. Водонос. Дел. п. М. Ромах зложив привіт від Повітового Кружка „Р. Ш" та подяку підгородянському хорові, особливо його неструдженому диригентові п. Кінасевичові. Свято перейшло з повним успіхом, до чого причинилися також місцеві громадяни: д-р Шалаута, п. Іван Мельник голова читальні й п. Теодор Лопатка його заступник. Дохід із свята в сумі 40 зол. 60 сот. передано як ювилейний дар на „Рідну Школу". Додатним обявом на святі було велике число приявного жіноцтва, яке своєю чисельністю сильно перевищало число мущин. Є надія, що жіноцтво в Заланові візьме провід культурного життя села в свої руки й засоромить мущин.

Нові книжки й журнали.

ЖУРНАЛИ.

ТЕХНІЧНІ ВІСТИ, орґан Українського Технічного Тва, ч. 4. Львів, Ринок 10/II.

УКРАЇНСЬКИЙ ПАСІЧНИК, орґан пасічницької секції т-ва Сільський Господар і пасічницької кооперативи „Рій" у Львові, ч. 8.

КІНО, двотижневий журнал кінематографії, ч. 15—16. Львів, вул. Бляхарська ч. 8.

БЮЛЕТЕНЬ УРЕ, орґан редакції Української Радянської Енцикльопедії, ч. 1. Харків 1931.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 10. VIII. 1931 р. масло експортове пріма 3·30 зол., десерове пріма 3·20 зол., літра молока 22—24сот., літра сметани 1·20 зол., копа яєць 3·80—4·00 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Всі міські театри (Великий, Ріжнородностей і Малий) — нечинні.

Кіна.

АПОЛЬО: „Артисти" (Нансі Кароль) та додатки

КАСІНО: „Араб" (Рамон Новаро). „Княжни сцени" (Сестри Дункан).

КОЛЬОСЕЙ: Пат і Патахон. „Синя птиця".

ЛЕВ: „Тарзан володар пустині".

МАРУСЕНЬКА: „Серце та спорт", „Мрії балетниці".

ОАЗА: „Тріюмф кохання.

ПАЛЯС: „Кон і Келлі в Шотляндії", „Самітні".

ПАН: „Поганин" і „Закладаємо антену" (Лярель і Гарді).

ПАСАЖ: „Горіючий степ", „Скарби Поморя".

ХИМЕРА: „Чоловік проти волі" (комедія).

СТИЛЕВЕ: З приводу реконструкції кіно нечинне.

УТІХА: „У долині тріводи" (Г. Ґібсон) та „Білий орел" (Дольорес дель Ріо).

Програма радіо.

Вівторок, 11. серпня 1931.

Кенігсберг (217,1) 16·30 Музика Бетовена. **Липськ** (259,3) 16·00 Симфон. концерт. **Моравська Острава** (263,4) Акордіон. **Братислава** (278,8) 12·30 Концерт радіоорх. **Бреслав** (325) 16·40 Музика в каварні „Гольдене Кроне". 18·25 „Нинішній студент", вигол. Отено. **Брно** (341,7) 19·55 Концерт військ. музики. **Штутгарт** (360,1) 19·35 Скрипкова гра. **Букарешт** (394,2) 18·00 Румунська музика. **Берлін** (419) 19·00 Соната Бетовена. 20·00 Симф. концерт. **Стокгольм** (435,4) 22·10 Розривкова музика. **Рим** (441,2) Концерт. **Прага** (486,2) 21·00 Радіоорхестра. **Мілано** (500,8) 21·00 Симфонічний концерт. **Відень** (516,4) 19·40 „Проблеми щоденного життя", доцент Евальд. 20·05 Два фортепяни. **Будапешт** (550,5) 17·30 Циганська орхестра. 21·00 Циганський концерт (спів). **Харків** (937,5) 15·00 Концерт для дітей. 19·00 Відчит. 20·00 Концерт.

Середа, 11. серпня 1931.

Кенігсберг (217,1) 18·35 Концерт цитрового тріо. **Моравська Острава** (12·30) Конц. радіоорх. **Братислава** (288,8) 14·30) Концерт радіоорх. **Бреслав** (325) 20·00 Концерт-монстр обєднаних орхестр. **Льондон** (356,3) 20·00 Спацеровий концерт. **Гамбург** (972,2) 16·00. Концерт з корабля „Брема". 20·00 Концерт німецької оперової музики. **Букарешт** (394,2) 21·00 Саксофонове сольо. 22·15. Речіталь на скрипці. **Берлін** (419) 20·00 „Домова війна", опера Шуберта. **Рим** (441,2) 21·00 „Іль васалльо", опера Смареліі. **Прага** (486,2) 19·00 Російські пісні. **Відень** (515,4) 16·00 Концерт солістів. **Мінхен** (532,9) 17·05 „Сумерк богів", опера Ваґнера. **Будапешт** (550,5) Віденські пісоньки. 20·15 Мадярські пісні. 21·20 Джезбенд на 2 форт. **Харків** 15·00, 20·00 Концерт. **Москва** (1481) 20·30 Відчит.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Вівторок, 11. серпня 1931.

Львів. (380,7) 11·58 Астрономічний час з Варшави. 12·10, 15·10, 16.00, 16·30, 17·10, 19·35 Музика з грамоф. плит. 13·10, 14·50 Комунікати. 15·25 „Доля польських збірок в р. 1831.", вигол. проф. Чартковський. 15·45 Львівська летунська хвилька, інж. Роланд. 16·10 Авдиція для наймолодших, вигол. п. Ямпольська. 16·50 „Боротьба за стиль", вигол. проф. Махневич. 17·35 „Вік землі та звізд", вигол. проф. Закшевський. 18·00 Популярний концерт. 19·00 Всячина. 19·20 „Оборона Теребовлі". вигол. д-р Філяр. 19·55, 20·10 Комунікати. 20·15 Концерт із Швайцарської Долини (транс. з Варшави). 22·00 „Акторська молодь давно і тепер", фейлетон. 22·15, 22·20 Комунікати. 22·30—24·00 Легка і танкова музика (з Варшави).

Середа, 12. серпня 1931.

Львів (380,7) 11·58 Астр. час з Варш. 12·10, 15·10, 16·30, 17·25 Музика з грамоф. плит. 13·10, 14·50 Комунікати. 15·45 Пластовий комун. 16·10 Програма для дітей. 16·50 Радіохроніка. 17·10 „Автомобільний спорт." виг. Б. Садовський. 17·35 Польські замки, проф. Богатинський. 18·00 Легка музика (радіоорх.). 19·00 Всячина. 19·20 Літературна гутірка. 19·40 Рільничі відомости, інж. Тарковський 19·55—20·15 Комунікати. 20·30 Концерт солістів. 21·00 Літературна чвертьгодина. 21·20 Продовження концерту. 22·00 Відчит. 22·15—22·25 Комунікати 22·30—24·00 Легка і танкова музика з Варшави.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Кооператива „Укр. Театр у Львові", бувший театр ім. І. Тобілевича.

ЯРЕМЧЕ:
- 13. VIII. — „Меді".
- 14. VIII. — „Лялька".
- 15. VIII. — „Циганка Аза".
- 16. VIII. — „Ой не ходи Грицю".
- 17. VIII. — „Жінка, що вбила".

Перші конституюючі Загальні Збори Музичного Інституту ім. М. Лисенка, філії в Золочеві, відбудуться дня 28-го серпня 1931 р. в год. 6-ій вечором у льокалі „Бесіди". — **Комітет основників.**

Дорогі Товариші Бережанці! Повідомляємо, що в днях 25. і 26. серпня ц. р. відбудеться в Бережанах Товариський Зїзд б. учеників бережанської ґімназії, які скінчили цю ґімназію в роках 1890, 1889, 1888, 1887, 1886, 1885, 1884, 1883, 1882, 1881 і т. д. аж до найстарших Ювилятів включно; — як також тих Товаришів з молодших річників, які належать до „Львівського Гуртка Бережанців". — Поматуральний майже піввіковий протяг часу прорідив, на жаль, дуже сильно наші ряди, а ми, що лишились, розкинені не лише по цілій майже території Польщі, але також і поза її межами, — не бачимося зі собою нераз довгими літами. Щоби дати товаришам змогу побачитися та відсвіжити давні, милі товариські зносини, зорганізував „Львівський Кружок Бережанців" той зїзд.

В імя товариської приязни, що лучила нас на шкільній лаві, колись без огляду на народність і віроісповідання творили ми немовби одну рідню, взиваємо Вас Дорогі Товариші: — Прийдіть на цей Зїзд, щоб ми могли взаїмно побачитися та щиро звитатись — щоби ми могли спільно вшанувати память наших чесних померших Професорів і дорогих Товаришів — щоб ми могли подякувати Всемогучому, що нас досі заховав у здоровлю та щоби ми при спільному столі, — сягнувши думкою кількадесять літ назад, — могли собі пригадати наші переживання в цьому дорогому Городі, де провели ми найкращі літа нашого життя, бо літа нашої молодости

Заразом запрошуємо сердечно Товаришів Бережанців з молодших річників, які не належать ще до „Львівського Гуртка Бережанців", щоби взяли участь у нашому Зїзді, щоб ми могли взаїмно пізнатися та щоб спільно могли взяти участь у тому нашому „Товариському Зїзді". У надії, що наша відозва знайде прихильний відгомін у Ваших серцях — Остаємо зі сердечним товариським привітом.

За „Львівський Гурток Бережанців": о. Білинський Любомир; Бурлацький Михайло; Ґіеля Леон; о. Гірняк Григорій; Глібовицький Діонізій; о. Лісінецький Володимир; Оржельскі Фелікс; Уржендовскі Гієронім; Вовконовіч Міхал, Войціцкі Чеслав.

Львів, дня 31. липня 1931.

Увага: Зголошення участи в Зїзді просимо пересилати на руки Товариша Станислава ВІШНЕВСКОГО бурмістра Бережан, перед днем 20-го серпня, ц. р.

ПОДЯКА.

Виділ Читальні „Просвіти" в Славятині складає на цьому місці подяку Вп. Панам: Степанові Левицькому нотареві в Підгайцях і д-рові Григорієві Стецюкові адвокатові в Підгайцях за безкорисне полагодження читальняної справи.

Славятин, 6 серпня 1931.

За Виділ Читальні:

Залуцький М. голова. **Добровольський М.** секретар.

Присилайте передплату!